

Arrest

nr. 174 816 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 3 en 41 van het Handvest van de Europese grondrechten, van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 24 mei 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekers richten op 30 mei 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat het medische advies geen werkelijke overweging van de ziekte omvat, enkel een opsomming van de voorgelegde medische stukken, waaruit de ambtenaar-geneesheer afleidt dat er geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij geeft hierbij aan dat in het medische advies geen onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid van de medische behandeling, omdat gesteld wordt dat zelfs zonder behandeling geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling dreigt. Hierbij wijst zij er op dat in het standaard medische getuigschrift en de bijlagen nochtans duidelijk werd aangegeven dat een behandeling nodig is. In deze is het medische advies dan ook tegenstrijdig aan het standaard medische getuigschrift en in het bijzonder het medische attest van dr. N.. Zij concludeert dat aan het 2de aspect van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte voorbij werd gegaan. De advocaat van de verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”*

1.5. Verzoekers betogen dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer niet getuigt van een werkelijke overweging van verzoekers ziekte, doch slechts een loutere opsomming betreft van de voorgelegde medische stukken. In deze kan de Raad evenwel niet inzien waarom het benoemen van verzoekers ziektebeeld aan de hand van de door verzoekers overgelegde medische stukken – d.i. het standaard medisch getuigschrift d.d. 3 februari 2015 en een bijlage d.d. 25 september 2014 – om vervolgens te oordelen of dit ziektebeeld al dan niet een ziekte betreft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling beschikbaar is in het herkomstland, zou impliceren dat geen werkelijke overweging zou zijn geschied.

Waar verzoekers zich beklagen over het gebrek aan een onderzoek naar de beschikbare behandeling, werd in de beschikking reeds gesteld dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat een behandeling niet noodzakelijk is en dat verzoekers aldus niet de verwachting kunnen koesteren desondanks nog een onderzoek naar de beschikbaarheid van de (niet noodzakelijk geachte) behandeling te zien gebeuren. Het loutere feit dat zij ter terechtzitting andermaal wijzen op de tegenstrijdigheid tussen het standaard medisch getuigschrift en het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer inzake de noodzakelijkheid van de behandeling, volstaat evenmin om de beschikking aan het wankelen te brengen. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest (cf. RvS 31 mei

2011, nr. 213.594). Verzoekers kunnen ter terechtzitting ook geen andere concrete medische behandeling benoemen, die noodzakelijk zou zijn, dan de vermelde kinesithérapie, waaromtrent de Raad volledigheidshalve nog opmerkt dat in de bijlage bij het standaard medisch getuigschrift wordt gesteld dat deze kinesitherapeutische massage en tonificatie-oefeningen “*zinnvol blijven*” om verdere atrofie tegen te gaan, doch niet zozeer hoogst noodzakelijk zouden zijn.

1.6. Gelet op bovenstaande brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA